

[Alfred Hansen]

beskæftigelse, må vi dag for dag, uge for uge konstatere, at flere og flere melder sig til de arbejdsløses rækker. Derfor er der ikke noget usædvanligt i, at regeringen ligesom tager initiativ til noget, der endelig skal klare disse problemer. Jeg tror imidlertid, at regeringen gør regning uden vært, hvis den virkelig objektivi- tært tror på, at dette forslag ved en uændret vedtagelse vil kunne ændre på de bestående forhold.

Der har været fremsat mange tanker og forslag det sidste års tid. Jeg erindrer, at socialdemokratiets ordfører i dag, fru Inge Fischer Møller, for knap et års tid siden foreslog, at man skulle indføre et sabbatår. Kort tid efter foreslog vor statsminister, at man kunne give folk fri hver 10. uge. Det har også været bragt i forslag, at man kunne ned- sætte arbejdstiden fra 40 timer til 35 timer, og mange andre gode og dårlige ideer har været fremsat. Men fælles for alle disse forslag har været, at der ikke reelt blev skabt én eneste arbejdsplads mere. Man ville blot have spredt den eksisterende arbejdsmængde, som vi har, eller man ville sprede arbejdslø- heden.

Vi har også i dag fra hr. Ninn-Hansen fra de konservative hørt, at vi må fordele arbej- det imellem os. Det er altså ved at være en tanke, som slår dybe rødder i stort set alle partier, at man ligesom opgiver troen på, at tingene kan ændres til det bedre, og så er det vel nærliggende at sige: vi må tage konsekvensen af dette forhold og så fordele arbej- det imellem os. Jeg vil da takke for den reali- stiske vurdering, som partierne her giver ud- tryk for, inklusive socialdemokratiet – bedre sent end aldrig – denne erkendelse af, at de midler, som de hidtil har bragt i anvendelse, ikke hjælper spor. Man har ikke sat ind på de steder, hvor det virkelig var nødvendigt at sætte ind. Det skulle der ikke så mange år til at finde ud af, skulle man mene. De såkaldt beskæftigelsesfremmende foranstaltninger vedtaget i augustsamlingen i fjor ville, påstå- et af regeringen og partierne, som støttede forslaget, give beskæftigelse til ca. 20.000 mennesker på årsbasis.

Vi vurderede dengang fra retsforbundets side forslaget sådan – når vi vidste, hvilke følgelove der ville komme i kølvandet af disse såkaldt beskæftigelsesfremmende foran- staltninger – at det ville sende 30.000–40.000 andre ud i arbejdsløshed på årsbasis. Denne

spådom har desværre til fulde vist sig at gå i opfyldelse.

I selve lovforslaget, som det ligger her, tager man som udgangspunkt, som flere ord- førere har præciseret, at kun ca. halvdelen af Danmarks befolkning vil kunne få del i en sådan efterløn, nemlig alle dem, der i forve- jen og tilstrækkelig tidligt har meldt sig ind i en arbejdsløshedskasse. Nu er det vel sådan, at man sjældent kommer ind i en arbejdslø- shedskasse, uden at man samtidig må melde sig ind i en fagforening. Vi har fået at vide af arbejdsministeren, at man bare kan melde sig ind i en fagforening, og så går der altså en 5 års tid, før man får mulighed for at få denne støtte. Det er altså, hvad arbejdsmini- steren har trøstet os med: man kan bare blive medlem af en arbejdsløshedskasse og dermed underforstået også en fagforening. Det giver en vældig magt til fagforeningen. Samtidig har ordføreren, fru Inge Fischer Møller, sagt, at det ville være helt uoverskueligt, hvis man lavede en efterlønsordning, som skulle om- fatte alle over 60 år. Det ville blive så dyrt, at vi slet ingen efterløn ville få. Hvad hvis man nu sammenholder disse to udtalelser? Arbejdsministeren siger, at vi kan bare melde os ind i en arbejdsløshedskasse, det drejer sig om både landmanden, vandmanden, vogn- manden og fiskeren, og samtidig siger fru Inge Fischer Møller, at så ville der ikke være råd til en efterløn. Hvem skal man tro af disse to?

Skal man have en sådan reform, skal den for det første, hvis retsforbundet skal medvir- ke til den, omfatte alle erhvervsaktive over en bestemt alder, 60 år, 62 år, alt efter hvad der nu er flertal for her i tinget. For det andet skal den betales over de sociale kasser, og det vil altså sige, at den skal betales over skatterne.

Det er et hidtil ukendt brud på dansk soci- allovgivnings principper, hvis man vedtager dette forslag, et efterlønsforslag, som kun omfatter halvdelen af alle over 60 år, og de skal være medlem af en arbejdsløshedskasse, og man vil finansiere det med dels arbejdsgi- vertilskud, dels arbejdstagerbidrag. Det er ikke særlig solidarisk over for de offentlige kasser.

Hvad er det så, man har gjort? Ja, seks partier her i tinget vedtog for et års tid siden, at staten skulle indbetale til ATP-fonden alle de dyrtidsportioner ud over to, som forfaldt